

‘Het zal nooit meer zijn zoals het was’

In 2024 bestaat de Nits vijftig jaar, maar de aanloop naar het jubileum is allesbehalve feestelijk. Henk Hofstede – zanger, gitarist, componist en tekstschrijver van de Nits – kende een absoluut rampjaar. In twaalf maanden tijd brandde de studio/oefenruimte af van de Nits en onlangs kreeg Hofstede (71) ook de aandoening myasthenia gravis: een zeldzame auto-immuunziekte waarbij vooral in het gezicht de spierkracht steeds meer verzwakt. ‘Ik had het idee dat het me allemaal uit de vingers glipte.’

H

TEKST RICK BLOM
FOTOGRAFIE PIM KOPS

‘Het was een dinsdagavond in maart. Mijn vrouw Riemke en ik zaten thuis te eten. Ineens kon ik niet meer slikken, kreeg het eten niet naar binnen. Praten lukte ook niet. Ik probeerde het wel, maar het klonk alsof ik dronken was, alsof ik een dubbele tong had. Gewoon, van het ene op het andere moment. Vanuit het niets. Nog diezelfde avond zat ik in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis in Amsterdam-Oost, hier om de hoek. Van daaruit stuurden ze me door naar het OLVG-West, waar ze een scan van mijn hoofd konden maken. Ze zagen een klein vlekje op mijn hersenen. De diagnose: herseninfarct. Ik kreeg meteen het idee dat het een beetje afgelopen was. Een herseninfarct, daar herstel je niet van. Om zeker van de diagnose te zijn, wilden ze een MRI maken. Dat moest in het ziekenhuis van Zaandam. Transport

was er zo laat op de avond niet. Ik moest wachten. Een nacht lang. Lag ik daar in een kamertje. Riemke zat bij me. Om vier uur 's nachts zei ik dat ze maar naar huis moest gaan. Blijven had geen zin. Kort erop kreeg ik nog een dekentje en viel ik in slaap.

Toen de zon opkwam, brachten ze me met de ambulance naar Zaandam. Lamgeslagen was ik. Wie is er ook tegen bestand om met zo'n diagnose de dag te beginnen? Onderweg kon ik nog net door een raampje van de ziekenauto kijken en zag hoog boven mij Het Wiel van Jeroen Henne-man, een kunstwerk op een gebouw dat vlakbij de Coentunnel staat. Iedere keer als ik van huis naar oefenruimte De Werf fietste, zag ik dat wiel ook. Als een vuurtoren dat zijn licht scheen op onze studio, mijn tweede thuis. Tien maanden voor mijn rit in de ambulance brandde het volledig af. Ook dat was al weg. Ik had het idee dat het me allemaal uit de vingers glipte.

In Zaandam maakten ze de scan. Goddank bleek van een herseninfarct geen sprake. Ze wisten toen zeker dat ik die ene zeldzame spierziekte heb. Myasthenia gravis, een ernstige spier- ➤

verslapping. Ik was ongelooflijk opgelucht. Om het te hebben is geen feest, maar toen dacht ik: hier kom ik wel weer bovenop. De medicijnen die ik kreeg, werkten meteen. Ik at een broodje, kon mijn pak weer aan en wandelde door het ziekenhuis. Ik kwam weer tevoorschijn. Het gevoel: ik blijf erbij. Ik maakte onmiddellijk plannen.’

De uren ervoor werd je nog geconfronteerd met de eindigheid.

‘Absoluut. Ik heb het meegemaakt met vrienden en vriendinnen en met collega’s. Ik dacht aan Henny Vrienten en Jan Rot. Aan hoe snel dat allemaal is gegaan. Dat is een gat dat geslagen is. Een groot verdriet. Als monument van ons 50-jarig bestaan komend jaar ben ik nu bezig met het maken van een uitgebreid boek met stills van video’s die ik de afgelopen decennia met de Nits heb gemaakt. Van videoclips tot meer reportageachtige beelden van onze tournees. Geweldig om te doen, maar het confronteert me ook met mijn jeugd. Met hoe ik eruitzag en hoe gemakkelijk de dingen gingen. Het was piekfijn en vanzelfsprekend. Ik was in mijn *prime*. Het is mooi om te zien, maar ook confronterend.’

Toen ik je een aantal weken geleden benaderde voor een interview, was het nog niet het goede moment. ‘Ik ben nog niet zover dat ik lange gesprekken kan voeren,’ mailde je. ‘Ik geef het nog even tijd.’ Hoe is het nu?

‘Het komt amper voor dat ik lang achter elkaar praat. Ik ben gauw kortademig. Dat komt ook door mijn medicijnen. Een paar maanden geleden was ik even in Spanje, waar mijn dochter en kleindochter wonen. Normaal loop ik er veel. Dit keer was ik vrij snel op. De dingen die ik altijd zonder nadenken deed, kan ik ineens minder goed. Dat is schokkend om te merken. Van het ene op het andere moment word ik geconfron-

teerd met mijn lichaam en mijn gebrek aan energie. Ik ben altijd gezond geweest, had nooit enorme klachten en kwalen. Ik kon intens spelen. Optredens van meer dan twee uur. En nu dit. Ik moet nog maar kijken of ik dat niveau van voorheen weer kan halen.’

Hou je je op dit moment in?

‘Ik denk het wel. Moet ook wel, denk ik. Ik spaar mezelf een klein beetje door niet al te heftig, te snel of te veel te praten. Ik heb er alleen nog helemaal geen ervaring mee. Binnen het familieleven natuurlijk wel. Maar het is heel wat anders als je daarbuiten treedt en interviews doet of gaat optreden, touren en reizen. Dat was voor mij de normaalste zaak van de wereld. Ik deed dat altijd met glans en plezier. Het zal niet meer zijn zoals het was. En stel dat het helemaal niet meer gaat? Dan moet ik een andere koers varen. Ik kan films maken, monteren, schilderen, opnemen, schrijven; voor een gepensioneerde leid ik een redelijk vol en druk bestaan. Ondanks mijn aandoening. Of mijn probleem.’

Hoe noem je het?

‘Weet ik eigenlijk niet. Daar zit ik nu over na te denken. Wat heb ik? Het is een ziekte. Mijn handicap. Het schiet nog alle kanten op. Het ligt er ook aan hoe druk ik het heb of hoe het in huis is. De afgelopen twee weken logeerden mijn dochter en kleindochter uit Spanje hier. Er kwamen veel mensen langs: familie, vrienden, hun kinderen. Ik merkte dat ik dat heavy vond en trok me in mezelf terug. Ik was er wel bij, want ik vind het ontzettend leuk, maar deed niet meer echt mee. Normaal zat ik er midden in, nu observeerde ik. Ik herkende mezelf niet meer. Door een *lack of energy* verandert noodgedwongen mijn rol.’

Kun je uitleggen wat je precies mankeert?

‘Ik heb een aandoening waarbij het contact tussen de zenuwen en de spieren is verstoord. Bij mij zit dat in mijn hoofd. Zonder medicijnen kan ik niet goed slikken. Die spieren doen het gewoon niet meer zoals het moet. Spreken lukt nog een beetje, maar niet geweldig. Zonder medicatie kan ik woorden niet goed formuleren. Ook heb ik soms last van zakkende oogleden. Mijn spieren kunnen mijn ogen dan niet meer openhouden. Laatst fietste ik van een voorstelling die tamelijk lang duurde terug naar huis, zo’n 5 kilometer lang naar Amsterdam-Oost. Onderweg vielen mijn oogleden dicht. In het Vondelpark moest ik stoppen. Verder rijden ging niet. Ik nam mijn medicij-

nen, at en dronk wat en na een half uurtje gingen mijn ogen weer open. Het was confronterend dat ook dat fietsen door de stad, wat ik al mijn hele leven doe, misschien niet meer gaat.’

Maak je je ook zorgen over wat je ziekte met je voorkomen doet? Je hebt dichtvallende oogleden, een verminderde expressie. Tegelijkertijd ben je iemand die houdt van mooie pakken, brillen en hoeden van een zekere schoonheid.

‘Ik merk bijvoorbeeld dat ik niet meer uitbundig kan lachen. Als er iets leuks gebeurt, zit ik een beetje als een schaap te proesten. De lachspieren die ik had, zitten op slot. Het komt niet door. Een lach wordt een grimas. Natuurlijk is dat lastig. Ik hoef niet als een George Clooney door het leven te stappen, maar er moet wel een bepaalde uitstraling zijn. Een zekere bevoegenheid en esthetiek. Ik hou van de sixties, van de kleding van Ray Davies van The Kinks of Charlie Watts van The Stones. Zo hoor je muziek te maken, vind ik. Dat hoort bij de performance.’

Ben je bang dat mensen straks een andere man op het podium gaan zien?

‘Dat weet ik niet. Het zal anders zijn. Ik hoop het te kunnen verhullen.’

Over je aandoening las ik het volgende: meestal verergeren de symptomen in de eerste drie tot vijf jaar.

‘Dat maak ik nu mee. Het is erger geworden. En ik heb een hogere dosering pillen om de verschijnselen tegen te gaan. Echt geweldig doen ze het nog niet. Het is nog zoeken naar de juiste hoeveelheid medicatie. Overdag gaat het allemaal wel. Het is draaglijk als ik niet al te veel doe.’

De nummers die je maakt met de Nits zijn *petite histoires*. Als je die live speelt, leg je ook vaak de context van die nummers uit. Hoe is het voor een verhalenverteller om moeite te krijgen met spreken?

‘Heel lastig. Daar moet ik een oplossing voor vinden, want ik kan denk ik niet een volledig optreden zingen en ook nog eens verhalen vertellen. Dat gaat niet meer. Misschien moet er een verteller komen. Of ik moet iets illustreren met beeld. Ik weet het nog niet. Het is wel belangrijk dat er iets om die nummers heen zit. Om een hoek van de kamer te laten zien, die anders buiten het zicht zou blijven. Een andere blik. Door de jaren heen is dat gegroeid. In het begin deed

ik mijn mond alleen open om te zingen. Ik was een soort *shoegazer*. Ik zei niks. Maar gaandeweg voelde ik meer de behoefte om te vertellen waarom iets geschreven is of wat de geschiedenis is van een liedje. Die verhalen zijn belangrijk.’

Hoe beïnvloedt je ziekte de voorbereidingen op het 50-jarig jubileum van de Nits?

‘Daar moeten we het nog over hebben. Ik ben nog heel erg met rust gelaten. Eind augustus gaan we in elk geval een paar dagen werken aan een nieuwe EP. Daarna doen we twee korte opnamesessies in studio 150 in Amsterdam-Noord. En dan zien we het wel. Verder staan er in maart concerten gepland in het buitenland en in op 13 april het jubileumconcert in Carré. Wat we daar gaan doen, weet ik nog niet. We moeten kijken hoe ver ik dan ben met zingen. En hoelang ik het vol kan houden. Lukt het niet meer om een aantal weken te touren en dan per week drie, vier keer op te treden, dan moeten we dat uit de planning halen. Vind ik eigenlijk geen probleem. Ik kan er goed mee leven om af en toe te spelen. Er is zoveel dat ik ernaast doe.’

Dat houdt je op de been?

‘Er zijn genoeg voorbeelden van mensen die door wat voor ziekte dan ook getroffen zijn en wel functioneren. Die oplossingen vinden. De kunstenaar Chuck Close is zo’n voorbeeld. Hij maakte hyperrealistische portretten van 3 meter hoog waarop je elk haartje en rimpeltje ziet. Ieder detail. Fascinerend werk. Tot hij invalide werd. Hij kon niet meer schilderen, maar wist zichzelf opnieuw uit te vinden en ontwikkelde met blokjes en cirkeltjes een beeldtaal die uiteindelijk weer die portretten opleverde. Die man had een geweldige veerkracht. Het is interessant om te zien hoe anderen een oplossing vinden voor als er een kink in de kabel komt. Niet dat ik me daar aan vasthou. Ik ben niet invalide geworden, er is veel wat ik nog kan. Dat ik niet meer dezelfde persoon ben als ik was, is vervelend, maar onzeker maakt het me niet. Het maakt me wel weemoedig om niet meer met de vanzelfsprekendheid en het gemak de dingen te doen als voorheen.’

In hoeverre had je de afgelopen maanden houvast aan de muziek, de kunst?

‘Gewoonlijk, als ik op momenten van vertwijfeling Nick Drake opzet, komt alles weer goed. Zijn stem, de sfeer van de nummers: het zijn pareltjes. Dat komt iedere keer binnen en is ▶

NIEUWE REVU ONTMOET HENK HOFSTEDE

Waar? In zijn huis aan het Oosterpark in Amsterdam.
Iets genuttigd? Koffie.
Verder nog iets? Omdat Henk Hofstede door zijn ziekte niet lang kan praten, ging het interview in twee sessies van elk ruim een uur. De eerste keer in de werkkamer van Henk, vol met gitaren, filmspelen, camera’s en videobanden. De tweede keer op een bankje achter in de schaduwrijke tuin.

‘De dingen die ik altijd zonder nadenken deed, kan ik ineens minder goed. Dat is schokkend om te merken’

altijd mooi. Veel muziek heb ik de laatste tijd niet gedraaid. Te veel prikkels, denk ik.'

In een bericht op Facebook schreef je dat je in het ziekenhuis *The Sisters of Mercy* had gezongen, een nummer van Leonard Cohen. 'Ik zing mezelf weer beter,' schreef je, 'maar het zal nooit meer hetzelfde zijn.'

'Ik deed dat om mezelf te testen. Ik zing graag Leonard Cohen. Daar in het ziekenhuis was mijn bereik nog niet wat het normaal is. Mijn stem was heel laag. Dan is Cohen met zijn bariton natuurlijk de reddende engel, zoals hij dat al jarenlang voor mij is. Al vanaf de eerste noten die ik van zijn eerste album hoorde, vond ik hem troostend. In het ziekenhuis waar ik omringd was door *sisters of mercy* – verpleegkundigen, neurologen – vond ik het toepasselijk om dat juist daar te zingen.'

De tekst van dat liedje gaat onder meer zo: *Oh the sisters of mercy/ they are not departed or gone/ they were waiting for me*

when I thought that I just can't go on. Heb je een moment gehad dat je dacht: zo kan ik niet verder?

'Nee. Absoluut niet. Met gemak zou dat gevoel toe te laten zijn, maar dat zit niet in mijn manier van denken. Ik heb te veel mensen om mij heen; mijn familie, mijn dochters, vrienden. Erg veel redenen om door te gaan. Daar ben ik zuinig op. Ik ben ook optimistisch van aard. Altijd geweest. Ook in de muziekwereld. Ik heb steeds zonder vrees de dingen gedaan. Neem het wankele evenwicht tussen commercie en artistieke. De keuze tussen die twee heb ik altijd messcherp gemaakt. Als door de commercie de verleiding op de loer lag om het in de muziek anders te gaan doen, dan was ik de eerste die zei: no way, als we dat doen, dan worden we allemaal ongelukkig. Gouden bergen, daar gingen we niet voor. We schreven gewoon *In the Dutch Mountains*. Dat waren onze gouden bergen.'

Waar haal je nu je positivisme vandaan?

'Door alle dingen die ik doe en die er zijn. Ik hou van zoveel. Gisteren was ik naar een documentaire van Werner Herzog die ik erg bewonder. Een lastige man, maar ook iemand met de wil om te maken en te leven. Dat is zo belangrijk. Natuurlijk kun je dan twifelen. Dat hoort bij wat wij doen. Maar er moet ook een moment komen dat je daar overheen stapt. Dat je de twijfel bestrijdt en overwint.'

Je hebt een zeldzame aandoening. Ongetwijfeld heb je je afgevraagd: waarom ik?

'Die vraag moet ik mezelf maar niet stellen. Het geldt natuurlijk voor iedereen die overvallen wordt door een ziekte. Er is geen antwoord op. Ik leef heel gezond. Sinds 2015 drink ik geen druppel meer. Ik ben vegetariër. Er zijn nooit drugs in mijn leven geweest. Ik heb ook nauwelijks gerookt. Het is een clean bestaan dat ik leid.'

Op de website van de Nits staat een artikel uit het blad *Aktueel* uit 1982 dat gaat over groupies. Op de foto erbij zijn jullie keurig in het pak gestoken, naast een quote van een stel meisjes die zeggen: 'Daar hebben we alleen gezellig wat mee gebabbeld, verder niets gebeurd.'

'We zijn een jongensclubje. Aardige jongens. Dat is nooit veranderd. Heel trouw ook aan elkaar. Zoveel dingen zo lang samen gedaan. Altijd maar door.'

Zijn dat ook een beetje jouw *sisters of mercy*: plannen maken, dingen doen?

'Ik sta op en kijk uit naar wat ik die dag ga doen. Zoals het maken van dat boek met videostills dat in februari moet verschijnen. Ik ga door al die oude tapes. Ik zie dingen die ik nog nooit gezien heb. Filmrollen die ik uit de brand van De Werf redde en die zijn aangetast door het vuur en het

bluswater. Beelden van de kleedkamer van de Olympia in Parijs en Carré in Amsterdam. Van televisie-interviews in Montreal en Moskou. Shots van hotelkamers in Helsinki en New York. Ik heb het allemaal vanaf het begin op camera vastgelegd. Het is mijn grip op de perioden waar we doorheen gegaan zijn.'

Je kreeg je aandoening tien maanden na de brand van De Werf, jullie studio en oefenruimte. In hoeverre was dat van invloed op je ziekte?

'Dat weet ik eigenlijk niet. Er zijn wel theorieën over dat sommige ziekten een echo zijn van dramatische gebeurtenissen. Ik hoop het niet. Het zou wel heel erg zijn dat die brand ook nog eens in mijn hoofd terechtgekomen is. Maar het zou kunnen. Ik werk nu aan een nummer en dat gaat zo: *What a strange building/ Beside me/ Behind me/ In front of me/ Inside me*. Dat nummer bestond al een tijd. Over dat gebouw; De Werf. Maar pas nu, een maand geleden, dacht ik: hé *inside me*... Het gaat van een object dat daar stond – een vreemd gebouw, een oude gymzaal, de school die erbij hoorde was al eerder afgebroken – naar iets in mijn hoofd.'

Wat ben je met de brand van dat gebouw kwijtgeraakt?

'De Werf was ons laboratorium. Zo'n eenvoudige plek. Een vrijstaand pand. Onze oefenruimte. De studio. We namen er *In the Dutch Mountains* op en andere albums. Het was ook een ontmoetingsplek. Anderen namen er hun muziek op. Wij kwamen er bij elkaar om te vergaderen en nieuwe plannen te bespreken. Dat gebouw was het hart van de band. Dat gemak en die veiligheid van een eigen ruimte hebben we niet meer. Nu zien we elkaar minder. We zijn veel meer kwijt dan een gebouw alleen. Kijk: we hebben al die jaren daar gewerkt en zoveel dingen gedaan, ons oeuvre is gigantisch. Het is niet erg als er niet elk jaar weer iets nieuws bijkomt. Was het pand in de jaren tachtig afgebrand, dan was het een diepe wond geweest. Nu is de verwonding ook zwaar, maar meer emotioneel. Het is een keerpunt. Het sluit iets af.'

Kwam je eraan toe het verlies van die plek te verwerken?

'Ik denk het niet. We moesten er meteen voor zorgen dat we weer spullen kregen om mee te werken: instrumenten, versterkers, al die dingen die door de brand vernietigd waren. Daarna volgde een uitgebreide tour voor het album

'We zijn een jongensclubje. Aardige jongens. Dat is nooit veranderd. Heel trouw ook aan elkaar. Zoveel dingen zo lang samen gedaan'

Neon, dat kort na de brand uitkwam. Aan iets als een rouwproces kwam ik niet toe.'

Toen jullie daar bij de smeulende resten stonden, werd het drummer Rob Kloet even te machtig, zei hij. Jij was degene die hem troostte, sloeg een arm om hem heen en zei: 'We vinden wel een oplossing.'

'En ik ben dan ook zo'n iemand die zegt: we moeten nu een bandfoto maken. Dan ben ik de archivaris. Ik was me bewust van het historische moment. Ook dat onderdeel van onze geschiedenis moest ik vastleggen.'

Vijftig jaar Nits, de brand, je ziekte; ik kan me voorstellen dat je onherroepelijk terugkijkt op je carrière.

'Ik maak al muziek sinds mijn achtste. Eerst speelde ik ukelele, daarna gitaar. Ik begon eerst thuis, tussen de schuifdeuren. Ik kom uit een muzikale familie. Veel operette. Bij verjaardagen gingen ooms en tantes na de eerste biertjes en borrels Die Lustige Witwe zingen en Der Betelstudent. Al toen ik negen was, trad ik op in het buurtcentrum Frankendael in Amsterdam-Oost, waar wij woonden. In datzelfde gebouw repeteerde Rob de Nijs met The Lords. Al die gitaren en versterkers. Toen begon de magie. Dat zat 'm in de glans op de gitaar van de gitarist van The Lords en in het roze parelmoer van een plectrum dat ik van hem kreeg. Ik werd verleid door de nieuwe tijd. Er waren The Everly Brothers, Buddy Holly en nog wat later The Beatles. Dat wilde ik ook. Zo kwam uit die hele kluwen als vanzelf het moment dat we eigen liedjes gingen maken. Toen begon het.'

Waar ben je, als je terugkijkt, het meest trots op?

'Toch wel op de ijzereen voortgang van alles. Op de ontwikkeling die we hebben doorgemaakt. Op de nieuwsgierigheid en het avontuur. Op het gebrek aan angst om iets los te laten als het niet werkte en op de nieuwe wegen die we dan vervolgens verkenden.' ➤

Commercieel gezien lagen de hoogtijdagen in de late jaren tachtig na het Europese succes met *In the Dutch Mountains*. Maar een doorbraak naar het grote publiek hebben jullie niet gekend. Achteraf gezien een zegen?

‘Misschien wel. Ik had er ook niet zo’n behoefte aan om enorm door te breken. Het betekende in elk geval dat we het stuur in handen hielden. We konden zelf blijven bepalen wat we wilden doen. Als het allemaal te groot wordt, kom je gauw in de knoop. Dan zijn er te veel belangen om je heen: te veel mensen die iets van je willen, te veel geld.’

Als ik de foto’s bekijk op jullie website, hebben jullie vooral ook veel lol met elkaar. Zin om te spelen.

‘We gingen altijd gretig op weg.’

Hoe is dat om dat nu niet te kunnen doen?

‘Niet heel erg. Er is zo’n reservoir van plezier in het verleden. Ik kan er wel mee leven om daar niet voortdurend wat aan toe te voegen.’

Toen je laatst een paar weken in Spanje was, schreef je daar veel, mailde je.

‘Doe ik altijd, waar ik ook ben. Geen tekst, alleen muziek. Het zijn schetsen van nummers. Ik neem mijn iPad mee en met het programma Garageband dat daarop staat, kan ik eindeloos veel componeren. Ik wil nog steeds een boek maken met daarin een keuze uit de honderden iPad-liedjes die ik heb gemaakt. Van de plek waar ik opneem, maak ik altijd een foto. Daar maak ik dan weer een tekening van. Die moeten met die liedjes in dat boek komen.’

Volgens je beste vriend Pim Kops – toetsenist en gitarist bij De Dijk – ben je goed in intuïtief te werk gaan en niet meteen je

ratio te laten spreken. Je had net die diagnose gehad. Met welk gevoel ging je in Spanje te werk?

‘Mijn zang was anders, meer slissend. Maar verder werkte ik net als altijd. Ik begin zonder een idee. In absolute vrijheid. Vaak met samples die ik maak. Geluiden uit de omgeving: een schreeuw van een Spaanse vrouw, een onweersbui, meeuwen. Ik begin te spelen en op te nemen en na een uur is er iets.’

Als je nu toch woorden op papier zet, gaat het dan ook over je diagnose of je opname in het ziekenhuis?

‘Er komt wel iets van in mijn teksten terecht, maar nooit zo rechtstreeks. We zijn nu bezig met het schrijven van nummers voor een EP waarin vooral de brand centraal staat. Iedere dag schrijf ik wel iets over dat gebouw en waarom ik dat mis. Over hoe belangrijk De Werf was geweest. En nog steeds is. Dat zit diep en dat gaat niet weg uit mijn hoofd. Ik heb een tekst over een moment dat ik na de brand tussen de smeulende resten van het keukentje van onze studio sta. Daar kijk ik naar de papieren agenda die wij er aan de muur hadden hangen. Restanten ervan hingen er nog. Flarden van de maand mei: *Standing in a burned out kitchen, looking at the cruel month of May*. De thematiek is nu dus vooral die brand. Al schuift die vreemd genoeg in mijn ziekte. Dat is ook een soort brand. Oók een rampzalige gebeurtenis, maar dan in mij. Beide zijn een tragedie.’

Is het klap op klap?

‘Dat klinkt te dramatisch, maar die twee beïnvloeden elkaar wel en het schrijven ook. Ongemerkt sluipt dat erin. Als je schildert, is elk portret in wezen een zelfportret. Dat geldt voor mijn teksten ook. Ik schrijf over die plek, een dierbaar gebouw, maar voor een deel ben ik dat gebouw ook zelf.’

Volgens Rob Kloet ben je in je teksten vooral op zoek naar antwoorden.

‘De schoonheid van het maken van muziek of kunst zit hem ook in het zoeken naar de antwoorden op de vragen in je hoofd. Die gaan over verlangen. En over het mysterie van het leven. Hoe zit het in elkaar? Waartoe dient dit alles? Ik ben een man die dromen en kleurige landschappen maakt om de soms grijze werkelijkheid op te tillen. Vaak is een liedje de oplossing. Dat geeft kracht en wijsheid en vervult het verlangen. Die liedjes, die geven troost.’ ✕

‘Ik ben een man die dromen en kleurige landschappen maakt om de soms grijze werkelijkheid op te tillen’

